

MERÜLÉS A CSATORNÁBAN

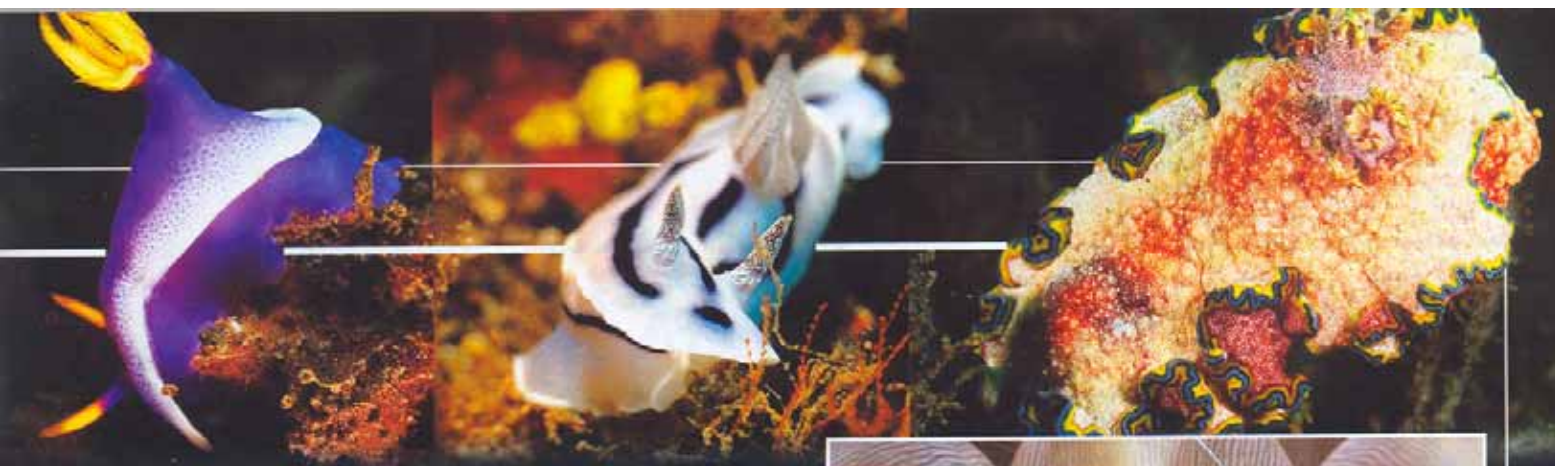

Muck diving. Nehéz ezt lefordítani. Többen iszapmerülésnek fordítják, de ez nem adja vissza az eredeti szó negatív jelentéseit: mocsok, piszok...

Talán a szutyokmerülés jobb szó rá. Az viszont biztos, hogy az indonéziai Lembeh-csatornát a világ muck diving paradicsomaként tartják számon.

■ Mit is kell tudni a muck divingről? Én sajnos nem tudtam sokat, amikor elindultam az indonéz szigetvilág felé. Lembeh-sziget Észak-Sulawesi északi csücskénél található és a két sziget között vezet a Lembeh-csatorna. Az repülőút Szingapúron keresztül Manadóig tart, majd onnan közel két óra alatt érhetjük el Bitung városát, amely a Lembeh-csatorna mellett fekszik. Bitung ipari terület, s ennek negatív következményel eléggé rossz hatással vannak a csatorna állapotára. Egy ilyen helyen sokáig senkinek nem jutott eszébe lemerülni, míg egy kicsivel több mint 10 évvel ezelőtt mégis volt egy kivétel. Ekkor derült

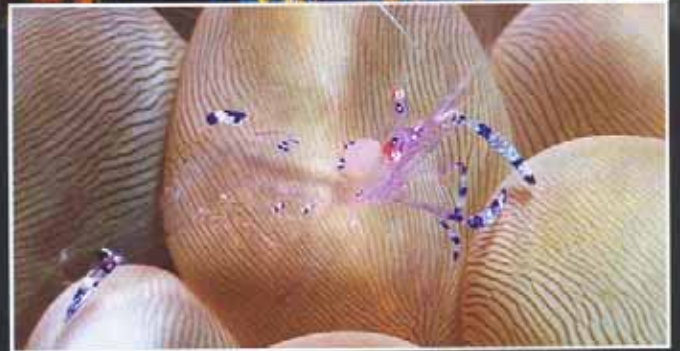
ki, hogy a csatorna vízében olyan parányi élőlények (critterek) élnek, amelyek a világon máshol nem, vagy csak nagyon ritkán figyelhetők meg.

Az első negatív élmény a repülőtéren ért bennünket, amikor a vizumot megszerelve bejutottunk a poggyásztérbe. Itt közölték velünk, hogy az összes csomagunk Frankfurtban van és a következő járat 48 óra múlva érkezik. Oda-kint esett az eső, mi pedig akkor már közel 40 órája voltunk úton. Se váltóruha, se búvárfelszerelés, szerencsére a fotós felszerelésem leglényegesebb részét nem adtam fel poggyászként. Kaptunk annyi pénzt, hogy éppen tudtuk belőle venni egy pólót, papucsot, fogkefét és fogkrémet, illetve egy igazolást, hogy a következő két napra fizetik a búvárfelszerelés bérleti díját.

Amikor először a vízbe kerültem csak egy kérdés járt a fejemben: mit keresek itt? A víz látótávolsága 4-5 m volt, s a viszonylag nagy áramlat nemcsak engem sodort magával, de a szemem előtt szennyeződések egész sorát hordta. A más trópusi tengereken megszokott korallmezőknek, színes halaknak nyoma sem volt. Ekkor jöttem rá, hogy miért van nagy szerepük a kinti merülésvezetőknek. Ők ugyanis alapvetően nem a merülés biztonságáért felelnek, hanem azért, hogy megtalálják a búvárok számára a foto- vagy vi-

deotémát. Sokan pointereknek nevezik őket, tekintettel a mutatópálcájukra, amivel a fekete homokban támaszkodni is tudnak, hogy az áramlat ne dobálja őket összevissza. Feladatuk pedig azért alakult így, mert ide nem jönnek „csak” búvárok az emberek. A hely érdekességei csak a fotósok számára jelentenek csodát, hiszen itt olyan témákat találhatnak fényképekhez, amelyek már önmagukban fél sikert jelentenek a fotók további életútja során.

Kezdő búvárok számára szintén nem ajánlatos ide utazni. Egyrészt extrém körülmények között kell merülni: áramlatban, rossz látási viszonyok között, gyakran olyan vízben, amelynek a felszíne terítve van medúzákkal. Ezeknek igen kellemetlen a csipése, s hatására igen nagyra tud dagadni a búvár keze, nyaka, arca. A lebegőképességet is profin kell szabályozni. Ha nagyon negatívra állítjuk be magunkat, akkor uszonyunkkal felkavarjuk az iszapot, és esélyünk sincs még csak látni sem, nemhogy fotózni. Ráadásul a fotózáshoz közel kell ereszkedni a homokhoz, s ez-

által további veszélyeknek tesszük ki magunkat. Ezek a critterek igen veszélyes állatok, a legtöbbjük igen erős méreganyaggal van ellátva. Hozzájuk érni veszélyes és igen nagy felelőtlenség magunkkal szemben. Másrészt bírni kell a napi ritmust, ami 6.30-kor ébresztővel kezdődik és a napi négy merüléssel folytatódik. Pár nap után már maradt 4-5 percünk pihenésre is a merülések között. A nap az éjszakai merülés után vacsorával fejeződik be 22 óra körül.

A merülések sorban követték egymást, s mi kezdtünk átalakulni vadászokká. Pár nap után már nem vettünk észre olyan ritka élőlényeket, mint például békahalak, amelyeket azelőtt százmerülésenként átlagosan egyszer sikerült látnunk. Mivel már róluk készi-

tettünk megfelelő minőségű képeket, olyan „zsákmányokra” vágytunk, amelyek még itt is ritkaságszámba mennek. Szerencsére a bázis fel volt erre készülve, s igényeinknek megfelelően kaptuk a pointereket magunk mellé a merülésekre, s szedtük folyamatosan a ritkábbnál ritkább skalpokat.

7 merülőnap után a pihenőnap következett. Ez kötelező minden búvár számára mielőtt újra repülőgépre ül, mert a szervezetéből ki kell ürülnie a felhalmozódott nitrogénnek. Mi úgy döntöttünk, hogy délelőtt megnézzük Manado városát. Itt meglátogattunk egy galériát, ahol az indonéz kortárs művészet neves képviselőjével, Sonny Lengkonnal ismerkedtünk meg és megcsodáltuk festményeit. Délután egy kis őserdei túra következett, majd lementünk a tengerpartra, ahol az indonéz gyerekek vidám hullámjatszadozását figyelve arra gondoltunk, hogy bár másnap haza kell utaznunk, de még visszajövünk.

Juhász István

További képek megtekinthetők a www.inphogallery.com címen.

